

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 91.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366474720/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

lad slige ulykkelige Fantasier aldrig meer forstyrre vor Lyksalighed! jeg vil herefterdags afskye alle Spøgelseshistorier.»

»Og det skal ingen dumme Bøger eller Aumestusnak være i mit Huus« svarede Brudgommen og slukkede Lyset.

»Angaaende min Svogers forvirrede Omstændigheder har vi dog taget fejl, bedste Mand, og din Mistanke var dog ugrundet,« sagde Maria et Par Maaneder efter til sin Mand, da de sad aleene sammen i den dunkle gothiske Sal paa hans Herregaard i Jylland, og hun førstegang, efter de mange larmende Selskaber, havde faaet Tid til at tænke sig om.

»Ja vist – svarede Herr Hind – nogen Grund var der dog til at troe det, og jeg maatte benytte mig af Leiligheden og smedde mens Jernet var varmt. Det var en List, et Krigspuds, om du vil. Nu behøver jeg jo ikke længer at skjule det.»

»Hvorledes – spurgte Maria – en List? kunde du i hint hjertelige Øieblik, da du førstegang tilstod mig din Kjærlighed og da du egentlig kom for at tage Afsked med mig for evig, kunde du da tænke paa List.»

»Hvor I Qvinder dog ere lette at gjenemskue og troskyldige, elskværdige Skabninger – sagde han og løe – mener du, at Alt, hvad jeg den Aften sagde dig, var lutter Udbrud af sygelig Følsomhed? En heel Deel Elskovsberøvelse var deri, det vil jeg tilstaa; men hos en Mand maa Følelsen ikke reent løbe af med Forstanden, vi maa kunne besinde os hvad Øieblik det skal være, og lade Hjertet føre Ordet gennem Hovedet. Du var nu engang ikke paa anden Maade at vinde, og jeg havde fast besluttet, ikke at vende tilbage uden dig.»

»Saa – sagde Maria og blev iskold – det var altsaa vel overlagt og beregnet Altsammen?»

»Nei, det kan jeg langtfrå sige: der skedte Meget, som var uden for min Plan, og nær havde gjort mig til en elskovssyg Drommer og overtroisk Sværmer i min modne Alder. Sværmeriet er farligt, mærker jeg, man kan ikke engang lege dermed, uden at staa Fare for at faae en Rem af Huden, og vor Bryllupsdag var den naragtigste Dag i mit Liv.»

Maria kunde ikke sige et Ord, hun var som nedfalden fra Himlen,

og det var som hvert Ord af hendes Ægtemand udslukte en Stjerne af hendes Drømmehimmel, til det tilsidst blev mørkt i hendes Sjæl, som i en Grav.

»Jeg troede dig helbredet for dine noget forskrædte og overspændte Ideer – vedblev Herr Hind, da han mærkede hendes Forstemthed – jeg er selv endnu i visse Øieblikke ei fri for Anstød af Skrøplerier og følsomme Griller, som tilsidst kunde gøre mig til en fortvivlet Tragediehelt, hvis jeg ikke af al Magt bekæmpede dem. Jeg kunde blive rasende over Sligt, hvis jeg ikke havde Kraft nok, til at lce derad, og skal det gaae godt i Fremtiden, maae vi ikke blive Hængehoveder og sygelige Maaneskinselskende, som vi engang vare paa Vei til; men nyde Livet rask og lystigt, uden at gjøre os for mange Betragtninger derover.«

»Har du nogensinde virkelig eisket mig?« spurgte Maria sønderkuuset og saae ham stift i Øjnene.

»Jeg har spilt et høit og farligt Spil, for at vinde dig og havde du havt Kraft nok, til at see dybt i en Afgrund uden at svimle, kunde Meget nu have været anderledes.«

»Hvad mener du? jeg forstaaer dig ikke« sagde Maria angstelig.

»Du forstod mig aldrig og skal heller aldrig forstaae mig« – svarede han mørk. – »Men lad os ikke igjen falde ind i den høitidelige Tone – vedblev han, efter et Ophold – i en Roman eller et Digt kan det klinge artigt nok, hvad dog i Livet snart bliver kjedsommeligt, og saadanne poetiske Drømmerier, som undertiden kan klæde en Elsker og en Jomfrue ret godt i Forlovelsesdagene, passe slet for en Ægtemand og Huusmoder. Derfor seer jeg ogsaa helst, at du i Fremtiden læser lidt mindre, eller lader Kogebogen afløse Werther og Sigvart. Du har vel tænkt paa, at jeg faaer fremmede Aften – vedblev han – at det ikke skal gaae som sidst, at man sætter os en Hare paa Bordet, der ikke er spækket.«

»Er det dig selv, som taler?« spurgte Maria og saae paa ham, som paa et Blændværk.

»Troer du maaskoe ogsaa paa Eventyret her i Huset om min Dødbelighed – spurgte Herr Hind og lce – derom maa vel gamle Marns Amme have fantaseret med dig i Kjøkkenet.«

Maria forlod ham og lukkede sig inde i sit Sovekammer, hvor hun sad hele Aftenen og græd. Siden hørte hun hvor Pokalerne klang i